

Rattegat, og den anden grændse til Østersøen, er det indlysende, at der kan og vil være megen Forskjel paa, om Danmark har befæstet sine Kyster saaledes, at det nogenlunde kan lukke sine Færvande for Gjennemseilingen, eller om det ikke har gjort det. For mig stiller det sig saaledes, at, dersom vi have gjort det, vil det være absolut nødvendigt for den af Stormagterne, der kommer først, at besidde vor befæstede Stilling, førend den angriber den Magt, hvormed den har Krig. Den maa enten sikke sig denne Plankstilling, som Danmark saaledes kommer til at danne for vor sydlige Nabo, eller denne Nabo maa komme først og sikke sig den faste Stilling, det kan danne for den, og det første Slag vilde ganske vist under saadanne Forhold blive rettet imod Danmark. Dette vil ikke ske, naar Danmark ikke har opfattet sig til en Betydning, som gjør det nødvendigt for de Andre at udføre en saadan Handling imod os, og det vil heller ikke ske, dersom Danmark kan hævde en saadan Stilling. Hvis der nu var den mindste Sandsynlighed for, at Danmark kunde befæste denne Gjennemgang og holde denne Befæstning, saa var det en anden Sag, saa skulde jeg ikke tale et Ord derimod, men jeg tror ikke, at en saadan Sandsynlighed vil komme tilstede. Man har dernæst villet befæste Kjøbenhavn. Jeg tror, at denne Tanke er farlig, hvad enten det lykkes at befæste Kjøbenhavn saa godt, at den kan holdes, eller dette ikke lykkes. Jeg har personlig den Tro, at det ikke vil lykkes; thi siden en saadan By som Paris, der dog var befæstet saa godt, at vi aldrig ville kunne befæste Kjøbenhavn saaledes, ikke kunde holde sig, saa tror jeg ganske vist, at det heller ikke vil kunne lykkes os at befæste Kjøbenhavn saa godt, at den vil kunne holde sig. Men, uden Hensyn dertil, hvis Kjøbenhavn holder sig, hvad vil da ske, naar vi ere i Krig med en overlegen Fjende? Saa vil der ske det, at Danmark bliver delt. Man kan ikke sige, at vi fra Kjøbenhavn ville kunne tilbageerobre Sjælland og Sjælland, og det vil vist heller Ingen paastaa, at vi kunne. Altsaa, holder Kjøbenhavn sig, saa er Danmark delt, men holder den sig ikke, saa have vi ført en meget stor Ulykke over den talrigt befolkede By i Danmark, saa have vi blot foranlediget, at Krigens Ulykker og Rædsler føres ind over den rigeste og talrigt befolkede By i Landet. Jeg tror, at vi i begge disse Henseender have givet Pengene ud ikke blot til Unytte, men til Ulykke. For mig staar det saaledes, at hele denne Befæstningstank er at drage et skarpt Staal mod det danske Folks Hjerte, men dette skulle vi meget nødig selv være med til.

Frederiksen: Det var mig en Tilfredsstillelse i Dag at se den ærede Finantsminister ved Ministerbordet; thi den Minister, med hvem jeg for mit Vedkommende ønsker at forhandle om

disse Sager, er ikke den høitærede Krigsminister, men den meget ærede Finantsminister. Jeg beklager, at den ærede Finantsminister sædvanlig kun gjør saa korte Besøg her i Thinget, og jeg tilstaar, at det for mig har været en Støffelse efter disse 4 à 5 Dages lange Forhandlinger angaaende disse vigtige finantsielle Sager, under hvilke jeg tilbageholdt enhver videre Uttring, fordi jeg ventede, at den høitagede Finantsminister skulde komme i denne Sag —, at han selv nu kun saa forbigaaende har været her i Thinget. Jeg kan nu imidlertid ikke længere tilbageholde den Uttaleselse, som jeg kunde have ønsket at fremkomme med under Behandlingen af de tidligere Sager, og maa da ogsaa vende mig til den høitærede Finantsminister, uagtet han ikke er her tilstede. Den høitagede Finantsminister talte om, at det ikke særlig havde været hans Stilling her at varetage Finantsernes Løb, eller at hans Mening i alt Fald ikke skulde være den afgjørende ved Spørgsmaalet om de mange Millioner, der her er Tale om at give Bevilling til. Jeg ser, den ærede Minister nu atter kommer tilstede. Jeg kan ikke Andet end her minde om, hvad jeg er vis paa staar levende for mange Medlemmer, den høitærede Finantsministers Optræden under den ydste Tjernbanesag i Landstinget, hvorledes han netop den Gang hævdede Finantsministerens Stilling lige over for saadanne store Bevillinger. De ville erindre, med hvilken Forsigtighed han der udtalte sig om Statens Gyde til at afholde saadanne store Krav, der skulde vedvare gennem flere Aar. Den Gang galdt det de ydste Tjernbaner, og nu gjælder det om Befæstninger ved Kjøbenhavn og andetsteds. Tillige vil det erindres, at han ogsaa da hævdede den Opgave, der paahvilede Finantsministeren, til i Forening med den vedkommende Jagminister at have en afgjørende Stemme. Den ærede Finantsminister sagde dernæst nylig, at det, der her forelød, nærmest maatte anses for at være en Sag, der vedkom hele Regjeringen, og deri skal jeg give ham Ret; en saadan Sag som denne har selvfølgelig været underkastet den nøieste Prøvelse af den hele Regjering. Men jeg kan i dette Dieblit heller ikke Andet end vende tilbage til, hvad der for nogle Dage siden saa stærkt blev fremhævet af det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius), og som ikke har fundet nogen som helst Besvarelse fra Ministerbordet, hverken fra den ærede Finantsminister eller fra den i det Dieblit, hvis jeg ikke meget feiler, tilstedeværende Konseilspræsident, det var den Modspørgning, der findes Sted mellem i Fjor, da Regjeringen erklærede, at den ikke kunde undvære den overordentlige Skat paa 1 Million, og i Aar, da man ikke blot kan undvære denne Million, men ogsaa 2 andre Millioner i en hel Række af Aar. Allerede dette er for mit Vedkommende fuldkommen tilstrækkeligt til, at jeg paa ethvert Punkt vil